

تیم ملی المپیاد نجوم و اختر فیزیک قهرمان جهان شد

تیم ملی المپیاد نجوم و اختر فیزیک جمهوری اسلامی ایران با ۵ مدال طلا، برای سومین سال پیاپی قهرمان جهان شد. به گزارش وزارت آموزش و پرورش، تیم ملی المپیاد نجوم و اختر فیزیک ایران در نوزدهمین دوره المپیاد جهانی نجوم و اختر فیزیک (IOAA ۲۰۲۶) که از ۳ تا ۱۳ مهر ۱۴۰۵ (۲۵ سپتامبر تا ۵ اکتبر ۲۰۲۶) در شهر هانوی ویتنام برگزار می شود، موفق به کسب ۵ مدال طلا شد. در این دوره، از رقابت ها که با حضور بیش از ۶۶ کشور و بیش از ۲۲۰ دانش آموز از سراسر جهان برگزار شد، سرتیاعلم پور، محمدحسین حسینی، هیردفوقازی، حسین معصومی وارشیا میرشمسی کاخکی موفق به کسب مدال طلا شدند، اعضای تیم ایران با ارائه عملکردی درخشان، بار دیگر توان علمی دانش آموزان کشور را به نمایش گذاشتند.

□□□

مدیر عامل انجمن تالاسمی با انتقاد از سازمان برنامه خبر داد:

خروج تمام داروهای بیماران خاص از شمول ارز ترجیحی

مدیر عامل انجمن تالاسمی گفت: تمام داروهای بیماران خاص از شمول ارز ترجیحی خارج شده است و اگر مسئولین ادعایی کنند ارز دادند کاملاً شفاف بیایند بگویند فلان شرکت ارز داشته و دارو وارد کرده و محاکمه اش کنند؛ ما که می دانیم اصلاً ارزی نداده اند. یونس عرب، با انتقاد از عدم تخصیص ارز به واردات دارو، ادامه داد: در رسانه ملی رئیس سازمان برنامه و بودجه گفته از ابتدای سال ارز ترجیحی به دارو اختصاص داده شده است و مشکلی نداریم. تکلیف باید مشخص بشود اگر ارز دولتی به دارو تخصیص داده شده پس چرا هزینه های مردم ۱۲ برابر افزایش پیدا کرده است؟ وی با بیان اینکه کمر بیماران خاص که مصرف کننده دائمی دارو ها هستند از گرانی شکسته است، تأکید کرد اینکه سازمان غذا و دارو می گوید بحران کمبود دارو به حداقل رسیده است یک دروغ بزرگ است.

انتشار تصاویر آموزش کار با سلاح به کودکان در میدان هفت تیر

تصاویری از آموزش کار با سلاح به کودکان در مراسم افتتاح مرکز آموزشی «چرا فدا» در میدان هفت تیر تهران منتشر شده است. در این تصاویر، تعدادی از کودکان در حال مشاهده کار با سلاح دیده می شوند. انتشار این تصاویر در شبکه های اجتماعی بازتاب داشته و با واکنش هایی درباره نحوه برگزاری این برنامه و حضور کودکان در چنین آموزش هایی همراه شده است.

□□□

بامصوبه شورای شهر؛ میدان نوینباد تهران علی شمعخانی؛ تغییر نام بافت

به نام گذاری معابر و میادین پایتخت انجام شده است. بر اساس این مصوبه، علاوه بر تغییر نام میدان نوینباد، بلوار دریا در غرب تهران به «شهید دریاپان علیرضا ننگه سیری» تغییر نام یافته است. خیابان رام در منطقه پاسداران هم به نام «شهید دکتر کمال خرازی» تغییر نام پیدا کرده است. بزرگراه در حال احداث موسوم به دو گاز در غرب تهران هم به نام «شهید امیر سپهبد سید عبدالرحیم موسوی» شده است.

□□□

سیلاب در دزفول ۲۴۰ رأس دام عشایری را تلف کرد

رئیس اداره امور عشایر دزفول از تلف شدن حدود ۲۴۰ رأس گوسفند یک خانواده عشایری بر اثر وقوع سیلاب ناگهانی در منطقه تلخ رنگ خبر داد. به گزارش تسنیم، علی اصغر پورجمالی گفت: این خانواده عشایری که از الیگودرز به سمت منطقه قشلاقی روستای دستنی در بخش شهپور دزفول در حال کوچ بودند، دام های خود را با قاطر به تلخ رنگ منتقل کرده و پس از تخلیه، ادامه مسیر را آغاز کردند که با بارندگی شدید و گردوبرج مواجه شدند. وی افزود: عشایر برای در امان ماندن از بارندگی در فاصله حدود پنج کیلومتری ایستگاه تلخ رنگ به زیر پل پناه بردند، اما این محل در مسیر یک مسیر عمیق قرار داشت. با جاری شدن ناگهانی سیلاب، حدود ۲۴۰ رأس از مجموع ۲۷۰ رأس گوسفند آنها تلف شد. پورجمالی با تأکید بر ضرورت توجه به هشدارهای هواشناسی گفت: عشایر باید از توقف در مسیر بلایارودکنگاهها، پراهمه از پل ها حتی در صورت خشک بودن بستر آنها خودداری کنند و پیش از آغاز کوچ، وضعیت جوی مسیر را به طور مستمر بررسی کنند.

□□□

پایان عملیات تخریب زندان رجایی شهر

معماری تخریب شهر از چند سابق فعالیت اجرایی به پایان رسید و دیوارهای پیرامونی و بخش هایی از این مجموعه نیز جمع آوری شد. به گزارش مرکز ر رسانه قوه قضاییه، نوزدهمین تور نظارتی این مرکز صبح یکشنبه ۱۲ مهر با حضور ۳۵ خبرنگار و عکاس از حدود ۲۰ رسانه در استان البرز برگزار شد و اصحاب رسانه از آخرین مراحل تخریب زندان سابق رجایی شهر بازدید کردند. تعطیلی این زندان به سفر فروردین ۱۴۰۲ رئیس قوه قضاییه به استان البرز بازمی گردد؛ زمانی که تعطیلی و انتقال زندانیان این مجموعه در دستور کار قرار گرفت. بر اساس اعلام مسئولان قضایی استان البرز، با تخریب دیوارهای این مجموعه، زمینه برای تعیین تکلیف اراضی زندان و الحاق بخشی از آن به بافت شهری کرج فراهم می شود.

طرح یک پرسش در مورد تغییرات تاکتیکی دولت برای مدیریت جنگ اقتصادی؛

مردم در کجای معادله «آرایش جدید» قرار دارند؟

سعیده علیپور

صد بار هم آرایش اقتصادی عوض

شود، تا وقتی مسیر ورود ارز بسته، صادرات نفت محدود، تجارت خارجی زیر فشار تحریم و اقتصاد درگیر جنگ است، از دل جلسه های ستاد اقتصادی دلار ارزان و تورم تکرقمی بیرون نمی آید. این واقعیتی است که نقد دولت بسدن دیدن آن، بیشتر به تسویه حساب سیاسی شبیه می شود تا تحلیل اقتصادی. اما سویی دیگر ماجرا هم به همان اندازه واقعی است: وقتی دولت از «اقتصاد جنگی» و تغییر پارادایم به سمت «تاب آوری» حرف می زند، دیگر نمی توان از او فقط درباره نرخ ارز پرسید. باید پرسید در این آرایش تازه، مردم دقیقاً کجای نقشه ایستاده اند؟ اگر

رکود نیز به کمک تورم آمده است. مرکز آمار رشد اقتصادی سه ماهه نخست امسال را با احتساب نفت منفی ۱۰.۱ درصد و بدون نفت منفی ۴.۶ درصد اعلام کرده است. ارزش افزوده نفت و گاز ۲۶.۴ درصد کاهش یافته، گروه صنایع و معادن ۱۴.۷ درصد کوچک شده و خدمات نیز رشد منفی ۴.۸ درصدی داشته است. به بیان ساده، مسئله فقط این نیست که قیمت ها بالا رفته اند؛ اقتصاد هم زمان کمتر تولید می کند. نزدیک به در ادبیات اقتصادی یکی از دشوارترین وضعیت ها برای سیاست گذار است: رکود همراه با

تورم سنگین. مسعود پزشکیان روز شنبه در ایکس نوشت: دولت برای مدیریت «شرایط ویژه» آرایش جدید گرفته و با وجود افزایش فشارها اجازه نداده است اهداف دشمن در «جنگ اقتصادی» محقق شود. هم زمان در جلسه ستاد هماهنگی اقتصادی دولت نیز از تغییر پارادایم از «کارایی و رشد بلندمدت» به «تاب آوری اقتصاد، تأمین حداقل های معیشتی و حفظ ثبات کشور» سخن گفته شد.

تعبیری که در وضعیت کنونی چندان هم دور از واقعیت نیست. اقتصاد ایران می دهد صادرات نفت ایران که در ماه مارس به حدود دو میلیون بشکه در روز

برای توضیح چرایی این وضعیت نیز نمی توان همه چیز را به عملکرد دولت تقلیل داد. گزارش رویترز نشان می دهد صادرات نفت ایران که در ماه

مارس به حدود دو میلیون بشکه در روز

برابر این گزاره که دولت می تواند با چند تصمیم پولی و ارزی اقتصاد را به شرایط عادی برگرداند، چندان جدی نیست. اقتصادی که شریان اصلی درآمد ارزی اش زیر فشار نظامی و تحریمی است، حتی با بهترین تیم اقتصادی هم قادر نیست قواعد اقتصاد زمان صلح را اجرا کند. اتفاقاً همین واقعیت است که مفهوم «اقتصاد جنگی» را معنادار می کند.

هر چند حذف تمام ردیف های زاید بودجه هم تورم ۹۰ درصدی ایران را درمان نمی کند، اما جدیت دولت

را برای کم کردن مشکلات مردم نشان می دهد. اقتصاد جنگی پیش از هر چیز اقتصاد «انتخاب» است. وقتی نمی توان همه نیازها را تأمین کرد، حکومت ناچار است روشن کند

چه چیزی ضروری تر است؛ دارو یا تبلیغات، بیمه درمان یا توسعه تشکیلات، تغذیه کودکان یا حفظ همه ردیف های

پیشین بودجه می دهند یعنی مردم دارند از دست می روند و خسارت های جبران ناپذیر به امنیت سلامت مردم وارد می شود.

همه راه های منطقی امتحان شد اما فایده نداشت

«محمدشرفی مقدم» دبیر کل خانه پرستار با اشاره به بی ثمر بودن مسیرهای طی شده برای احقاق حقوق پرستاران، می گوید: پرستاران تمام راه های ممکن منطقی، حقوقی، صنفی و هر نوع مسیر اعتراضی یا انتقادی را برای رسیدن به خواسته های شان طی کرده اند، حتی مجلس نیز قانونی تصویب کرد اما متأسفانه نحوه حکمرانی نظام سلامت هیچ توجهی به مسائل و مطالبات جامعه پرستاری نداشته است. پرستاران مکاتبه کردند، مذاکره کردند و حتی دو سال پیش دست به اعتصاب زدند. با این حال، آقایانی که به هر صورت در حال مدیریت و رهبری نظام سلامت هستند، هیچ توجهی به مسائل پرستاری کشور نداشته اند.

خروج از حرفه؛ تنها راه باقی مانده

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل

مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

او درباره وضعیت معیشتی پرستاران بیان می کند: میانگین متوسط حقوق پرستاران حدود ۲۸ تا ۲۵ میلیون تومان می شود که با دلار امروز، این حقوق عملاً ۱۰۰ دلار است.

می رسید، تحت تأثیر محاصره دریایی و محدودیت های تازه تا ماه اوت به حدود ۲۲۰ تا ۲۵۵ هزار بشکه در روز سقوط کرده است. در اول اکتبر نیز وزارت خزانه داری آمریکا دامنه تحریم ها را به بخش های خودروسازی و ریلی و تأمین کنندگان خارجی آنها گسترش داد. قطع یا محدود شدن مهم ترین مجرای ورود ارز برای اقتصادی که واردات مواد اولیه، دارو، تجهیزات و بسیاری از کالاهای واسطه ای آن به ارز وابسته است، طبیعتاً خود را در بازار ارز و سپس در قیمت کالاها نشان می دهد.

مجید رضاحری ری، فعال اقتصادی، در همین باره پذیرش نرخ ۲۵۹ هزار تومانی از سویی بانک مرکزی را سیگنالی برای بازار دانسته و نوشته است که با این اقدام «توبان» دلار ۳۰۰ هزار تومانی ساخته می شود.

در شبکه های اجتماعی نیز منتقدانی چون محمد پارسی، افزایش نرخ ارز را به تلاش برای جبران کسری بودجه و تأمین هزینه نهادهای مختلف نسبت داده اند. البته نباید فراموش کرد که نرخ ارز در شرایط فعلی محصول مجموعه ای از عوامل کاهش درآمدهای، محدودیت دسترسی به ارز، تحریم، ناطلمینانی سیاسی، تورم و کسری های مزمن اقتصاد است. با این حال بخش دوم این نقد پرسشی جدی را پیش می کشد: اگر منابع کم شده است، دولت با کدام الگوی اولویت بندی آنها را خرج می کند؟

اقتصاد جنگی، اما بودجه های زمان عادی

اینجا شاید مهم ترین نقطه ضعف «آرایش جدید» آشکار شود. در توضیح جلسه ستاد اقتصادی دولت گفته شده اولویت از رشد و کارایی به «تاب آوری» و «تأمین حداقل های معیشتی» تغییر کرده است. اگر این تغییر واقعاً یک تغییر پارادایم باشد، باید رد آن را نه فقط در تشکیل ستاد و کوتاه کردن فرایندهای اداری، بلکه در جدول هزینه های عمومی

بررسی ردیف های لایحه بودجه ۱۴۰۵ نشان می دهد که دولت برای مجموعه بودجه های فرهنگی رقمی بیش از ۱۲۷ هزار میلیارد تومان پیش بینی کرده بود؛ در این محاسبه، مجموع ردیف های مربوط به صداوسیما حدود ۴۶.۳ هزار میلیارد تومان، حوزه های علمیه و نهادهای وابسته حدود ۳۲.۸ هزار میلیارد تومان و سازمان تبلیغات اسلامی و دستگاه های وابسته بیش از ۸.۴ هزار میلیارد تومان بر آورد شده بود. این ارقام مربوط به لایحه

پیشنهادی اند و الزاماً نباید با رقم نهایی قانون بودجه یکسان فرض شوند، اما از منظر اولویت گذاری مالی دولت قابل تأمل اند.

بنابراین این گزاره که دولت می تواند با چند تصمیم پولی و ارزی اقتصاد را به شرایط عادی برگرداند، چندان جدی نیست. اقتصادی که شریان اصلی درآمد ارزی اش زیر فشار نظامی و تحریمی است، حتی با بهترین تیم اقتصادی هم قادر نیست قواعد اقتصاد زمان صلح را اجرا کند. اتفاقاً همین واقعیت است که مفهوم «اقتصاد جنگی» را معنادار می کند.

صد بار هم آرایش اقتصادی عوض شود، تا وقتی مسیر ورود ارز بسته، صادرات نفت محدود، تجارت خارجی زیر فشار تحریم و اقتصاد درگیر جنگ است، از دل جلسه های ستاد اقتصادی دلار ارزان و

تورم تک ررقمی بیرون نمی آید. این واقعیتی است که نقد دولت

بدون دیدن آن، بیشتر به تسویه حساب سیاسی شبیه می شود تا تحلیل اقتصادی می دهند یعنی مردم دارند از دست می روند و خسارت های جبران ناپذیر به امنیت سلامت مردم وارد می شود.

همه راه های منطقی امتحان شد اما فایده نداشت

«محمدشرفی مقدم» دبیر کل خانه پرستار با اشاره به بی ثمر بودن مسیرهای طی شده برای احقاق حقوق پرستاران، می گوید: پرستاران تمام راه های ممکن منطقی، حقوقی، صنفی و هر نوع مسیر اعتراضی یا انتقادی را برای رسیدن به خواسته های شان طی کرده اند، حتی مجلس نیز قانونی تصویب کرد اما متأسفانه نحوه حکمرانی نظام سلامت هیچ توجهی به مسائل و مطالبات جامعه پرستاری نداشته است. پرستاران مکاتبه کردند، مذاکره کردند و حتی دو سال پیش دست به اعتصاب زدند. با این حال، آقایانی که به هر صورت در حال مدیریت و رهبری نظام سلامت هستند، هیچ توجهی به مسائل پرستاری کشور نداشته اند.

خروج از حرفه؛ تنها راه باقی مانده

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

او درباره وضعیت معیشتی پرستاران بیان می کند: میانگین متوسط حقوق پرستاران حدود ۲۸ تا ۲۵ میلیون تومان می شود که با دلار امروز، این حقوق عملاً ۱۰۰ دلار است.

خروج از حرفه؛ تنها راه باقی مانده

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

خروج از حرفه؛ تنها راه باقی مانده

خروج از حرفه؛ تنها راه باقی مانده

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش روی پرستار می افتد، استعفا و ترک شغل است. پرستار ما به این نتیجه رسیده که اگر با حقوق ۲۵ میلیون تومان در خانه بنشیند، استهلاکش کمتر و مقرون به صرفه تر است. آمدن به سر کار در فضای سخت بیمارستان، با آلودگی محیطی و انرژی های منفی، جایی که همه اش آه و ناله بیمار است، دیگر توجیه اقتصادی ندارد.

به عقیده دبیر کل خانه پرستار، راهی که مدیران نظام سلامت پیش پای پرستاران گذاشته اند، «خروج از حرفه» است. او می گوید: پرستار دیگر هیچ امیدی به آینده ندارد و باورش این است که آقایانی که در سیستم هستند، اراده و غمی برای حل مسائل پرستاری ندارند. به همین دلیل راهی که پیش